

דרך צה"ל: עם כל הכאב – מפקדים בראש

נפילתם של קצינים תמיד מעוררת את השאלה האם באמת עליהם ללכת בראש. המסורת של יוני נתניהו ורועי קליין אומרת שאין מכך מנוס

נתנאל אלישיב | 21/7/2014 22:09

תגיות: צוק איתן, סא"ל דולב קידר, מורשת קרב, רועי קליין

אחד המאפיינים של תחילת מבצע 'צוק איתן' הוא ריבוי הנפגעים מקרב בעלי דרגות גבוהות יחסית – קצינים בעלי תפקידים בכירים במערכים הגדודיים. הכאב הוא גדול, אלו בדרך כלל אנשים יקרים שמותירים אחריהם לא רק הורים דואבים, אלא גם אישה וילדים. גם הידע והניסיון שלהם יורדים אתם לטמיון, והמוראל של האויב נוסק כשהוא מגלה שהצליח להפיל קצין ומנהיג. גם כשהם "רק" נפצעים, כפי שקרה למח"ט גולני, הרי שסילוקם מזירת הלחימה דווקא בשעות המכריעות מותירה חלל בשרשרת הפיקוד. במצבים מסוג זה עולה השאלה: האם באמת נכון הדבר שהקצינים ילכו בראש?

לפי מקורותינו, התשובה היא חד-משמעית: כן. הקריאה 'אחריי' היא מאפיין מובהק וחד-משמעי של המסורת התנ"כית. אברהם אבינו הוביל את הפשיטה הנועזת לשחרור אחיינו השבוי, אף שהיה כבר זקן מופלג. כשהושע בן נון ביקש לוודא שהמערכה השנייה לכיבוש העי מצליח, הוא הקפיד לישון בשטח, עם חייליו, ולהוביל את הקרב בעצמו. היה זה גדעון, השופט המקראי, אשר הטביע את המוטו של בית הספר לקצינים בה"ד 1 – "ממני תראו וכן תעשו", עת הוביל את הפשיטה הגדולה על מחנה מדין, ומעל לכולם מתנשאת דמותו המופתית של דוד המלך, אשר הוביל את בני עמו בשדה הקרב שוב ושוב.

בצבאות אומות העולם רווח הביטוי 'בשר תותחים', אותם חיילים פשוטים שנשלחים להקיז את דמם בחזית, בעוד שהמנהיגים נותרים מאחור. אולם צה"ל איננו צבא של שכירי חרב, אלא צבא העם, בו הלוחמים אינם מסכנים את חייהם עבור בצע כסף, אלא מתוך נאמנות לעולם הערכים שלהם. בצבא שכזה, אין מקום לבשר תותחים, אלא כולם שותפים במאמץ המלחמתי, כולם נוטלים על עצמם סיכון, והמפקדים מובילים את הקרב ובכך נותנים דוגמה אישית. כשהייל רואה את מפקדו מוביל, הוא לא חושב פעמיים, אלא יוצא מן המחסה ונלחם כמו אריה. כשהמפקדים אינם עושים חשבונות, אלא נלחמים, החיילים הולכים אחריהם, וכוחותינו מכים באגרוף ברזל ומביסים את אויביהם.

עיקרון זה, עיקרון ה'אחריי', הוא גם אחד הדברים שמבדילים בינינו לבין אויבינו מסביב. כך היה בעבר, וכך זה גם בימינו. משה רבנו ביקש עבור העם מנהיג "אשר יצא לפניו ואשר יבוא לפניהם". חכמינו ז"ל ביקשו להסביר למה התכוון – "לא כדרך שאחרים עושים, שהם משלחים חיילים והם באים לבסוף". ובימינו, תורת הלחימה של הצבא הסורי, לדוגמה, מציבה את המפקדים מאחור. אלה אותם המפקדים שנוהגים להכות את חייליהם כדבר שבשיגרה, כפי שיכול להעיד מי שיצא לו לתצפת על הצבא הסורי. ועתה, בעזה, אנו רואים כיצד האזרחים ודגי הרקק מבין הפעילים נשלחים להקיז את דמם בסג'עיה, בעוד שהמנהיגים מתחבאים להם כמו עכברים מתחת לבית החולים 'שיפא' בלב עזה.

האחראי שהולך אל התופת. רועי קליין ז"ל צילום: פלאש 90

אתמול **התפרסמה** הגרסה החדשה לשיר 'ארץ צבי', בביצועו של יהורם גאון. השיר נכתב במקור, על ידי תלמה אליגון-רוז, על מבצע החילוף באנטבה, מבצע אשר הובל על ידי סא"ל יוני נתניהו, אשר נפל בראש חייליו. בגרסה החדשה, הוסיפה המחברת בית לזכרו של גיבור אחר, חברי הטוב רס"ן רועי קליין, אשר מסר את נפשו כדי להציל את חיי פקודיו במלחמת לבנון השנייה. כשהתבשרנו על נפילתם בקרב של חללים רבים מחטיבת 'גולני' ביום אחד, זה החזיר רבים לאותו קרב מר בבינת ג'בייל, בו נפלו שמונה לוחמים מ'גולני', ובהם רועי ז"ל.

הכול יודעים על החלטתו של רועי להפיל את עצמו על רימון רסס כדי להציל חיים, אבל לא הכול יודעים שבאותו הקרב רועי קיבל החלטה שהוגדרה על ידי בכירים בצה"ל כנועזת כמעט באותה המידה. הוא ראה שכל מי שהולך ל"שם", לאותו שטח השמדה בפאתי היעד, נפצע או נהרג. במקום להמתין לסיוע אווירי או לטנק, הוא החליט לרוץ פנימה אל תוך התופת. מדוע עשה זאת? אני נוטה להסכים עם הערכתו של האלוף צ'יקו תמיר, לפיה רועי הבין שאם לא יגיע לשם "מבוגר" אחראי ויעשה סדר, כל החיילים הלכודים שם ייהרגו או ייפלו בשבי. כך זה, רק נוכחותו של קצין ותיק ומנוסה נוסכת ביטחון בלב החיילים ונותנת להם את הכוח לקום, להתגבר ולהכריע.

בתור מי שזכה לגדול לצדו של רועי, אני יכול להעיד שהוא הושפע מדמותו של יוני נתניהו, והיום חיילי צה"ל מושפעים, בין השאר, מדמותו של רועי. מסירות הנפש אינה נעלמת, היא עוברת בשרשרת בין דורות של מפקדים ולוחמים. על כן, עם כל האב הכרוך בכך, מסורת המסירות וההקרבה של קציני צה"ל לא תיפסק, המפקדים ימשיכו ללכת בראש ומכוחה של מסירות זו – צה"ל ימשיך למגר את אויביו ולנצח.

היכנסו לעמוד הפייסבוק החדש של nrg